

ViLu
joulu 2016

Sisällys:

Pääkirjoitus	2
Ajankohtaisia	3
Haastateltavana Lasse	4
Taideretki Helsinkiin	5
Opettajan piinapenkki	7
Joulutarina	9

Pääkirjoitus

”Niityillä lunta, hiljaiset kadut. Taakse jo jäänyt on syksyn lohduttomuus.” Pitkä syksy on vihdoin ohi ja joulu kolkuttaa jo ovella. Jouluvalot ovat syttyneet ja kerrankin on joulukuussa ollut edes vähän lunta. Loistelias itsenäisyysjuhla on jo aloittanut lukion joulujuhlakauden ja pian saamme nauttia toivon mukaan vieläkin loisteliaammasta joulujuhlasta.

Tähän joululehteen olemme koonneet mielenkiintoisen sekoituksen joulumieltä ja ajankohtaisia aiheita. Uutuutena tarjoamme palstan ”Opettajan piinapenkki”, jossa kiusaamme koulumme opettajia erilaisin haastein.

Toivottavasti olet valmistautunut hurjaan vuoristorataan, joka tunnetaan myös nimellä ViLu! Pidä tiukasti kiinni ja nauti lukemisesta!

Ajankohtaisia

Itsenäisyyspäivän alla lakitettiin jälleen uusia ylioppilaita. Ylioppilastutkinnon suorittivat Harjun oppimiskeskuksen kaksoistutkintolaiset **Tanja Heimonen, Juuli Koivunen, Eevi Mielikäinen, Petra Nieminen, Laura Nurmi ja Auni Sergejeff**. Onnea!

Oppilaskunnan hallitus oli mukana joulukuun alussa järjestetyssä 9. luokkien tutustumispäivässä. Sekä Virolahden että Miehikkälän ysit saivat tiiviin aamupäivän aikana infopakettin lukiostamme. Illalla lukion arjesta vanhempainillassa oli kertomassa joukko ykkösiä ja kakkosia.

Joulu näkyy koulun käytävillä monin tavoin. Ruokala ja käytävät on koristeltu, ykköset harjoittelevat jännittyneinä näytelmäänsä ja abit tonttutanssiaan. Siis perinteiseen tyyliin mennään kohti lomaa...

Haastateltavana Lasse

Kuka olet ja mistä tulet?

Olen Lasse Tarkki, syntynyt Raumalla ja opiskellut Raumalla ja Turussa.

Miksi ryhdyit opettajaksi?

Ei ole yhtä tiettyä hetkeä. Suvussani on opettajia, joten se on suvun ammatti. Opettajaksi ryhtyminen oli luonnollinen valinta.

Miten päädyit Virolahdelle töihin?

Ei varsinaista syytä, työn perässä on lähdettävä sinne missä työtä on.

Mitä harrastuksia sinulla on?

Urheilu, urheilun ja varsinkin jääkiekon seuraaminen, lenkkeily, espanjan opiskelu ja lukeminen.

Mikä on parasta koulussamme?

Leppoisa tunnelma sekä mukavat opettajat ja oppilaat.

Kummat ovat parempia, joulutortut vai piparkakut?

Pakko vastata, että ehdottomasti piparkakut.

Taideretki Helsinkiin

Teksti: Iina Urpalainen

Kuvat: Kristiina Eskelinen

Keskiviikkona 30.11. lukiolaiset tekivät päiväretken Helsinkiin. Koululta lähdettiin aamukahdeksan jälkeen. Matka sujui leppoisasti kavereiden kanssa jutellen, nukkuen ja eväitä syöden, ja perille Helsinkiin päästiin yhdentoista jälkeen. Ensin bussi suuntasi kohti Messukeskusta, jonne jätettiin lukion kakkos- ja kolmasluokkalaiset Studia-messuille. Sitten bussi vei loput matkalaiset keskustaan, josta matka jatkui kävellen kohti taidemuseo Ateneumia.

Ateneumissa ensimmäisenä käytiin katsomassa italialaisen taidemaalari-kuvanveistäjän Amedeo Modiglianin taidenäyttely. Modiglianin töihin tutustumisen jälkeen siirryttiin Suomen taiteen tarina- näyttelyyn.

Näyttelyssä oli monia tunnettuja suomalaisia mestariteoksia, kuten Eero Järnefeltin *Kaski*, Albert Edelfeltin *Kuningatar Blanka*, sekä Ferninand von Wrightin *Taistelevat metsot*. Esillä näyttelyssä oli myös virolahtelaisen kuvanveistäjän Johannes Takasen veistoksia. Näyttelyä kiertäessä opiskelijat

saivat tehtäväkseen tehdä pieniä analyyseja tauluista. Ennen Ateneumista lähtöä opiskelijat kävivät vielä katsomassa rakennuksen sisäpihalla sijainnutta Kaarina Kaikkosen valmistamaa, paidoista tehtyä sommitelmaa.

Ateneumista opiskelijat ja mukana olleet opettajat siirtyivät modernin taiteen museoon, Kiasmaan. Kiasmaan päästyään opiskelijat saivat kävellä rakennuksessa vapaasti ja käydä heille mielisissä näyttelyissä. Esillä oli Kiasman kokoelmanäyttely, Mona Hatoumin näyttely sekä Arman Alizadin & Meeri Koutaniemen Pahan jälkeen- näyttely. Kun oli mielestään nähnyt tarpeeksi, sai lähteä viettämään vapaa-aikaa kaupungille. Bussi lähti takaisin koululle kello 16.

Opettajan piinapenkki

osa 1

opettaja: Tuula

oppiaine: terveystieto

arvosana: 9

Sain ViLun toimitukselta yllättäen **terveystiedon** haasteen. Minun piti antaa nyky-lukiolaisille terveysneuvoja sekä muistella omaa lukioaikaani ja vertailla, miten nykyinen olotilani eroaa nuoruuden elämästä. 70-luvun loppupuolen lukiolaisena pyöräilin kouluun kesät talvet, seitsemän kilometriä edestakaisin satoi tai paistoi. Luonnollisestikin koko ajan ylämäkeen. Nyt istun koulumatkan auton ratissa 70 kilometriä. Ennen olisin voinut vannoa, että nivelrikko on paahteisten kallioiden peitekasvi - nyt tiedän (valitettavasti) paremmin. Ennen en olisi minuuttiakaan hukannut somessa. No, syyn siihen tiedättekkin.

Terveys- ja elämänneuvot lukiolaisille voin kiteyttää kahteen sanaan: käyttäkää lihaksianne. Käyttäkää käsivarsilihaksianne ystävienne halaamiseen ja kaverienne selkään taputtamiseen - nimenomaan hellään taputtamiseen. Käyttäkää leukalihaksianne ruokanne huolelliseen pureskeluun - sellaisen ruoan, joka on mielestänne suhteellisen terveellistä ja saa myös vatsanne hymyilemään, mainoksen sanoja lainaten. Ja käyttäkää aivojanne itseänne vanhempien ja kokeneempien ihmisten kuuntelemiseen - ja etenkin heidän sanomansa epäilemiseen. Purematta älkää nielkö mitään, ei perunoita eikä ideologioita. Ja jos tämän lisäksi muistatte vielä mennä ihmismäiseen aikaan nukkumaan useimpina iltoina, uskallan luvata että tulette elämään elämänne loppuun asti.

-Tuula

ViLun haaste on nyt laitettu liikkeelle. Seuraava haasteen vastaanottaja saa pureskeltavakseen Tuulan oppiaineen, siis englannin, kiperiä tehtäviä. Salainen haaste voi löytää tiensä kenen tahansa opettajan luo. Olkaa siis varuillanne!

Joulutarina

”Okei, mulle riitti!” pakkaajatonttu Arttu huudahti ärsyyntyneenä ja paiskasi paketoimansa lahjan pöydälle. Muut työnteossa olleet tontut pysähtyivät ja kääntyivät katsomaan Arttua kysyvästi.

”Miks me ees tehdään leluja? Ei nykyajan lapsia kiinnosta. Ne tahtoo vaan kännyköitä ja tabletteja... Ei niitä muu kiinnosta, ei varsinkaan perinteiset lelut. Meiän on siis ihan turhaa tehdä mitään kun ei ne usko pukkiin, joten miks me ees vaivaututaan?” Arttu jatkoi puhettaan kovalla äänellä, rikkoen paketoimisalin hiljaisuuden.

”Koska se on meidän työ, vatipää!” kuului jostain salin perältä. Arttu mulkaisi äänen suuntaan ja oli jo vastaamassa piikittelyyn, kun Joulupukki saapui salin oville.

”Noh noh tontut, älkää tapelko. Mitä täällä edes tapahtuu?” Pukki kysyi katsellen ympäri salia. Silloin suurin osa tontuista puhkesi ääneen, yrittäen selostaa tapahtunutta. Pukki kohotti kätensä hiljentääkseen tonttujoukon ja kehotti vieressään olevaa tonttua puhumaan.

”Arttu kuvittelee meiän olevan turhia, pomo. Hänen mukaan nykyajan lapsia ei kiinnosta tekemämme lelut.” Kaikki muut paikalla olevat tontut nyökkäsivät, paitasi Arttu.

”Mä näytän teille! Mä todistan että oon oikeessa!” Arttu huusi vihaisena ja juoksi pois salista, kohti porotalleja. Talliin saavuttuaan hän valjasti porot kiinni rekeen, kiipesi kyytiin ja ohjasti reen ulos tallin ovista. Ulkona hän näpäytti ohjia hoputtanen porot lentoon. Ilmaan päästyään Arttu suuntasi kohti läheistä kaupunkia.

Ilmalento oli nopea, ja hän oli pian perillä. Hän piilotti porot ja astui kadulle katsellen ympärilleen. Pian hänet ohitti ryhmä nuoria, jotka Artun iloksi puhuivat uusista puhelinmalleista. Arttu virnisti ja kääntyi ympäri palatakseen porojen ja reen luokse mutta pysähtyi, kun tunsu nykäyksen hihassaan. Arttu katsoi alas ja huomasi pienen tytön katsovan häntä uteliaasti. Arttu hymyili ja kumartui alas lapsen korkeudelle.

”Mikä on nimesi, pikkuinen?” hän kysyi.

”Ronja. Oletko sinä oikea tonttu? Työskenteletkö joulupukille?” lapsi kysyi hieman ujona. Tonttu oli hetken hämillään, mutta tokeni nopeasti.

”Olen kyllä. Onko sulla kirje hänelle?” Arttu kysyi lempeällä äänellä. Tyttö virnisti nyökäten, kaivoi taskujaan hetken ja ojensi sitten kirjeensä Artulle. Arttu otti sen vastaan ja vannoi hartaasti toimittavansa sen henkilökohtaisesti pukille. Tyttö halasi Arttua, mutta ennen kuin Arttu ehti halata takaisin, tyttö oli jo kävelemässä pois. Arttu katsoi hänen kulkevan, ja kun tyttö oli poissa, Arttu avasi kirjeen.

Rakas joulupukki,

Minä tiedän, että sinä olet olemassa. Vaikka veljeni väittää ettei sinua ole, minä tiedän sinun olevan oikea. Minä uskon sinuun.

Rakkaudella, Ronja.

Arttu tuijotti kirjettä shokissa. Lapset uskovatkin joulupukkiin, hän oli ollut väärässä, ja pahasti. Surullisena Arttu taitteli kirjeen taskuunsa ja laahusti porojen luokse lähteäkseen takaisin kotiin.

Takaisin Korvatunturille tultuaan Arttu huomasi heti kaksi tuttua hahmoa häntä vastassa. Arttu antoi porot ja reen kulkuvälinetontulle ja astui joulupukin ja muorin eteen. Heti hän vajosi polvilleen, pyydellen kovasti anteeksi väärässä oloaan ja rukoili pukkia ottamaan hänet takaisin. Odottaessaan tuomiotaan Arttu sulki silmänsä, mutta hämmästyti kun pukki vain nauroi ja auttoi hänet takaisin jaloilleen.

Muori ojensi Artulle piparin ja mukillisen glögiä hymyillen lämpimästi. Arttu kiitti hiljaa, vieläkin hämmentyneenä. Pukki taputti Arttua olkapäälle.

”Tiedätkös, Arttu, miksi me edes teemme ja jaamme lahjoja lapsille?” Pukki kysyi. Arttu pudisti päätään.

”Emme jaa leluja pelkästään siksi, että lapset haluavat niitä. Me jaamme niitä jotta voimme tuoda iloa, rakkautta ja toivoa maailmaan. Idea lahjan takana on paljon tärkeämpi kuin itse tavara. Jokainen lelu, joka on valmistettu ja paketoitu täällä Korvatunturilla on tehty rakkaudella ja vaivalla. Myös jokainen ihminen on tärkeä, oli hänen tehtävänsä minkälainen tahansa. Sinun tehtäväsi on tehdä maailma pa-

remmaksi paikaksi.” Pukki vastasi, ja Arttu ei voinut muuta kuin ihaila hänen viisauttaan.

”Niin kai se sitten on...” Arttu mumisi ja joi viimeiset glögin tipat mukinsa pohjalta. Pukki otti mukin häneltä ja työnsi häntä kädellään eteenpäin paketoitaisia kohti. ”Menehän nyt, työtoverisi odottavat. Siitä vain, tee jokin lapsi onnelliseksi.” Arttu pyyhkäisi kyyneleen silmäkulmastaan, ryhdistäytyi ja hymyili pukille ennen kuin juoksi suurista ovista sisään työpaikalleen. Nähdessään Artun tulevan sisään muut tontut hurrasivat ja taputtivat. Istuessaan paikalleen hän sai monia haleja ja taputuksia olalle.

Kun sali hetken päästä rauhoittui, Arttu pääsi vihdoinkin töihin. Hän keräsi työtarvikkeensa ympärilleen ja kurkotti lelukasaan, ottaen sieltä ensimmäisen paketoitavan esineen. Huomatessaan, että lelu on kaunis pieni nukke, Arttu hymyili leveästi. Hän katseli nukkea hetken, otti sitten lahjapaperirullan ja ryhtyi pakkaamaan.

Ja kun jouluaatto muutaman päivän päästä valkeni läheisen kaupungin ylle, oli yön aikana ilmestynyt tietyn perheen kuusen alle yksi ylimääräinen lahja, sievästi kultaiseen lahjapaperiin käärittynä.

-lina

”Taas toivotus hyvän joulun,
taas toivotus hyvä joulun,
taas toivotus hyvän joulun,
joulurauhan näin tuo.”

T: ViLu

Kuvia syksyn varrelta...

